

Biserica a ales legea în locul harului *(The Church Choosing Law For Grace)*

W.M. Branham
Middletown, Ohio, SUA
16 martie 1961

Tradusă de fr. Frank în timpul predicilor de la Krefeld

Ieri seară v-am reținut mai mult timp în adunarea fratelui Sullivan. Dar eu m-am bucurat foarte mult de ceea ce Domnul ne-a dăruit cu privire la noțiunea „sunetul”. Noi am vorbit despre „Sunetele nesigure” care răsună în acest timp, iar după ce am terminat cu această temă am vorbit despre sunetul sigur pe care noi l-am auzit. Noi am observat că sunetul dumnezeiesc al Cuvântului este întotdeauna sunetul sigur, este sunetul Evangheliei. Și Evanghelia nu a venit doar în cuvinte, ci în confirmarea Duhului și a puterii, cum a fost în ziua Cincizecimii când a venit cu o confirmare de sus. Acolo a fost ceva sigur în legătură cu acea trăire, a fost viața care a venit, viața duhovnicească pentru Biserica de la început.

Mă puteți auzi cu toții bine? Este bine. Eu am preluat unele idei de la Paul Rader. Voi știți cum este atunci când predici. El își dădea jos haina, se mișca pe platformă și dintr-o dată era plecat de la microfon. Îi văd pe fratele și sora Collins; ei sunt aici în adunare. Dacă cineva nu crede că și metodiștii pot să primească botezul Duhului Sfânt, atunci se poate convinge pentru că aici este un metodist care a

primit botezul cu Duhul Sfânt; el este un predicator metodist din Kentucky care a primit botezul cu Duhul Sfânt, iar acum este un slujitor smerit al lui Dumnezeu. Noi suntem bucuroși că Duhul Sfânt este pentru toți cei care Îl doresc, pentru toți cei care sunt pregătiți să vină la Dumnezeu pe baza așezată de Dumnezeu. Este pentru metodiști, pentru bapțiști, pentru prezbiterieni, pentru luterani, pentru catolici, pentru protestanți, pentru negri, pentru albi, este puterea Duhului Sfânt pentru noi toți.

Dacă doriți să vă plecați capetele pentru un moment, ca să ne rugăm. Înainte să ne rugăm cu capetele plecate, poate aveți o dorință mai deosebită; vă rog să ridicați mâna dacă este așa. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Fie ca Dumnezeu să dăruiască fiecăruia ceea ce are nevoie.

Tatăl nostru ceresc, noi ne apropiem de tronul Tău de har. Nu ne apropiem de scaunul dreptății Tale, căci acolo n-am putea rezista. Noi nu Te rugăm pentru dreptate, căci am fi pierduți. Noi Te rugăm pentru har. Și venim pentru că Tu ai spus că avem dreptul să venim. Noi avem fĂgăduința că vom primi lucrurile pentru care ne rugăm, de aceea venim prin credință, nu ne îndoim și Te rugăm în Numele lui Isus Hristos. Căci este scris: „*Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus*”. Când El era pe pământ a spus: „Orice veți ruga pe Tatăl în Numele Meu, Eu o voi face”. Suntem convinși că vom primi lucrurile pentru care ne rugăm, căci noi venim în credință, noi credem din toată inima noastră și ne rugăm în Numele lui Isus, ne rugăm ca noi să fim înconjurați de har, de îndurare și curaj în această seară. Dăruiește-ne o măsură mare din Duhul Tău în inimile noastre, după cum avem noi nevoie. Dăruiește credință celor care și-au ridicat mâinile, răspunde rugăciunii lor și dăruiește-le lucrurile pe care ei le doresc în inima lor. Iar noi credem din toată inima că Tu ne vei dăruia lucrurile pentru care ne rugăm. Noi ne predăm Ție așa cum suntem și aducem acest serviciu divin înaintea Ta, căci ne apropiem de predicarea Cuvântului. Fie ca Duhul Sfânt să vină, să ungă Cuvântul și să-l planteze în inimile noastre. Noi ne rugăm pentru toate aceste lucruri în Numele lui Isus. Amin.

Voi care vă notați versetele biblice, vă rog să deschideți cu mine Scriptura și să citim acest text din Deuteronom 2:3: *„Vă ajunge de când ocoliți muntele acesta. Întoarceți-vă spre miazănoapte”*.

Mie îmi place să învăț din Vechiul Testament, căci Vechiul Testament este o pre-umbrire a lucrurilor din Noul Testament. În timp ce ne apropiem de acest text sfânt – întregul Său Cuvânt este sfânt și adevărat – eu doresc să fac o paralelă între Vechiul și Noul Testament, între zilele din trecut și cele de astăzi. Cât de puțin ar fi crezut Israel atunci, dacă le-ar fi spus cineva, că ei sunt la patruzeci de ani distanță de țara făgăduită, după ce ei au cântat, s-au bucurat și au jubilat la trecerea prin Marea Roșie! Ei n-ar fi crezut aceasta dacă cineva le-ar fi spus: „Voi ați ieșit acum din această perioadă de necaz. Dumnezeu v-a eliberat și v-a adus pe partea cealaltă”. De fapt, ei erau la o distanță de câteva zile de mers și totuși necredința lor i-a ținut în pustie timp de patruzeci de ani. Și părinții noștri care au ajuns în același punct acum patruzeci de ani sau ceva mai mult, erau în aceeași situație în care se afla Israelul. Israel avusese o trezire foarte mare. Ei erau pe drum spre țara făgăduită pe care Dumnezeu le-o făgăduise cu jurământ, așa cum îi fusese spus lui Avraam: că ei vor intra în țara făgăduită cu toate binecuvântările și făgăduințele lui Dumnezeu. Ceasul eliberării sosise și Dumnezeu a făcut tot ceea ce El a făgăduit. Ei erau acum pe cale spre această țară făgăduită; au fost la o distanță de doar câteva mile. Dacă doriți să vă uitați pe hartă; eu cred că aș fi parcurs această distanță în circa cinci zile de mers pe jos. Dacă luăm ca reper locul de la Marea Roșie și până la locul unde ei ar fi trebuit să treacă dincolo de Iordan, ca să intre în această țară, putem vedea că ar fi fost doar o călătorie scurtă. Și totuși, din pricina necredinței lor, ei au fost ținuți pe loc în pustie timp de patruzeci de ani.

O, aceasta este o situație asupra căreia noi trebuie să ne gândim adânc astăzi! Cât de puțin au crezut ei că va țâșni apă din stâncă în pustie sau pe Muntele Sinai sau la toate acele opriri în care s-au dovedit necredincioși față de Dumnezeu! De la Cades-Barnea până la Iordan mai erau doar unsprezece zile de mers pentru ei. Dar ei nu au putut să creadă, cu toate că văzuseră atâtea lucruri mari pe care le făcuse Dumnezeu. Ei erau siguri că sunt în voia lui Dumnezeu, așa

cum au fost și părinții noștri cu câțiva ani în urmă. Și ei au fost în voia lui Dumnezeu, dar după aceea, au făcut cea mai mare greșeală a lor. Cea mai mare greșeală pe care a făcut-o Israel vreodată a fost atunci când ei au respins harul și au cerut Legea. Cea mai mare greșeală pe care au făcut-o ei a fost în Exod 19, acolo a fost cea mai mare greșeală pe care a făcut-o Israel vreodată. Dumnezeu făcuse un legământ cu Avraam, și anume doar prin har. Și vedem că, prin har, totul a fost pregătit pentru ei: un eliberator, un miel care a fost jertfit pentru ei și cea mai mare trezire pe care au avut-o vreodată. Și totuși n-au fost satisfăcuți cu aceste lucruri. Ei au dorit ceva asupra căruia să se poată certa, ei au dorit ceva prin care și ei, prin influența lor, să facă ceva.

Așa este și astăzi. Așa a fost acum patruzeci de ani cu trezirea penticostală. Harul le-a dat înapoi lucrurile biblice, harul a adus înapoi binecuvântarea, ei au fost scoși afară din haosul în care se aflau, afară din denominațiunile și organizațiile formale. Dumnezeu i-a adus în cea mai mare trezire pe care au avut-o vreodată, a turnat Duhul Sfânt peste ei; au fost în Duhul, au dansat și au cântat în Duhul, a fost o mare trezire. Cât de puțin au știut ei că vor mai fi toți acești ani înaintea lor, până la deplina făgăduință. Dar așa cum a fost cu Israelul atunci la fel este cu noi astăzi, din punct de vedere duhovnicesc. Noi suntem sămânța lui Avraam, căci israelit nu este acela care este israelit după trup, ci israelit este acela care este israelit înăuntru, după duh. Dacă noi suntem morți în Isus Hristos, atunci suntem moștenitori împreună cu Isus Hristos, Domnul nostru. Avraam nu a fost un evreu, el a fost un om dintre neamuri; el a venit din țara haldeilor, din orașul Ur, el a fost un om dintre neamuri.

Observați, ei nu au fost departe de această țară, dar au respins ceea ce a pregătit Dumnezeu pentru ei și au dorit ca ei înșiși să aibă ceva de făcut în această lucrare. Aici facem noi întotdeauna greșeala: când încercăm să facem ceva, să adăugăm ceva la ceea ce Dumnezeu a spus și la ceea ce Dumnezeu ne-a pregătit. Să lăsăm lucrurile așa cum le-a dăruit Dumnezeu. De aproximativ două mii de ani este tot așa, mereu s-a încercat să se adauge ceva. S-a dorit să se îmbunătățească chiar și rugăciunea „Tatăl nostru”, s-a dorit să se facă altfel. Aceasta nu se poate îmbunătăți, căci ceea ce vorbește El este desăvârșit de la

început. Voi nu puteți face ceva *mai* desăvârșit pentru că ce este desăvârșit este deja finalizat, este desăvârșit. Și doar Dumnezeu este Acela care face totul desăvârșit.

Dacă ne gândim că El are nevoie de ajutorul nostru, să știm că El nu are nevoie de ajutorul nostru; El este Dumnezeu. Da, dar voi puteți să spuneți: „Dar El trebuie să folosească oamenii ca să-Și vestească Cuvântul Lui”. Nu a spus Ioan însuși că Dumnezeu este în stare să-Și ridice din aceste pietre fii ai lui Avraam? Așa este, El este Creatorul, El poate să facă ceea ce dorește, căci El este Însuși Dumnezeu.

Noi vedem toate aceste lucruri: ei aveau pregătit deja mielul de Paște, iar Dumnezeu le-a dăruit mana din cer, le-a pregătit această mană, El le-a pregătit stânca din care puteau să bea apă și le-a pregătit un șarpe de aramă care a fost ridicat în pustie, prin care ei să poată fi vindecați după ce au fost mușcați de șerpi. Și totuși, în ciuda tuturor acestor lucruri, au dorit Legea. Ei au dorit o experiență teologică pentru ca și ei să aibă ceva de discutat, ca și ei să se poată organiza și apoi să se despartă.

Același lucru s-a întâmplat cu experiența penticostalilor care a început acum patruzeci și ceva de ani. Dumnezeu i-a chemat afară. Dumnezeu a chemat pe un bărbat de culoare din California, un om care avea și probleme cu vederea și i-a dăruit trăirea botezului cu Duhul Sfânt. De acolo a continuat pe strada Azusa, unde a început misiunea; de acolo s-a împrăștiat în întreaga națiune și de acolo a mers de la o națiune la cealaltă, până când această trezire penticostală a Cincizecimii s-a răspândit pe întregul pământ. Ce binecuvântare mare a dat Dumnezeu prin har! Mulți dintre acei oameni nici măcar nu știau să-și scrie numele. Unii veneau la adunare cu căruța cu cai, iar unele femei culegeau grâul de pe câmp și-l măcinau în căruțe ca să-și hrănească pruncii, iar bărbații lor mergeau să predice. Lumea râdea de ei, i-au batjocorit și i-au numit „tremurici” și le-au dat tot felul de nume. Pe unii dintre ei au vrut să-i ducă la casa de nebuni, spunându-le că au înnebunit, pe unii i-au închis în închisori zile și nopți.

Ce a fost acolo? Dumnezeu a pregătit cea mai mare trezire, a fost cea mai mare trezire pe care a cunoscut-o această națiune. Niciodată n-a mai fost o astfel de trezire așa cum a fost trezirea pentecostală. Așa este. Wesley nu a avut-o; Moody nu a avut-o; Spurgeon, Calvin, Knox n-au avut-o, toți acești mari reformatori n-au avut-o, n-au avut astfel de treziri cum a fost cea pentecostală. A fost cea mai mare trezire care a avut loc vreodată pe pământ de la Cincizecime încoace. Într-adevăr, în ultimul an ei au avut foarte mulți oameni care s-au pocăit, iar biserica pentecostală a avut mai mulți pocăiți decât au avut toate celelalte biserici împreună.

Dar unde am făcut noi greșeala? Așa cum a făcut Israelul, la fel noi n-am putut lăsa lucrurile așa cum sunt și să lăsăm ca Duhul Sfânt să ne călăuzească. Nu, noi înșine a trebuit să facem ceva, iar necredința a pătruns imediat înăuntru. Dacă Israel ar fi mers doar înainte, așa cum a călăuzit Dumnezeu, în două săptămâni ei ar fi fost, fără nicio greutate, în țara făgăduită. Dar ei au adus un înlocuitor. Iar dacă biserica pentecostală ar fi mers înainte, prin Duhul Sfânt, așa cum a hotărât Dumnezeu – căci Dumnezeu dovedise că era în această mișcare – atunci noi, astăzi am fi fost deja în Împărăția de o mie de ani.

Această istorie a Israelului este pentru noi o pre-umbrie. Ceea ce s-a întâmplat cu ei se întâmplă și cu noi. Ei nu s-au lăsat călăuziți mai departe de Duhul lui Dumnezeu. Nu. Ei au dorit ca numele lor să iasă în evidență, să înființeze o organizație. Ei au format aceste lucruri, iar cineva a spus dintr-o dată: „Eu am descoperirea ca noi să botezăm în Numele lui Isus în loc de Tată, Fiul și Duh Sfânt”. Și ce s-a întâmplat? În loc ca ei să pună lângă această descoperire și celelalte adevăruri, s-a făcut o organizație; iar acum sunt foarte multe organizații. Unul spune: „Isus va veni pe un cal alb”. Altul spune: „Nu, El va veni pe un nor alb”. Ce mă deranjează pe mine aceste lucruri? Important este ca El să revină și noi să fim pregătiți. Aici ați greșit voi. Aici ați păcătuit în mod groaznic. De ce nu lăsați în pace aceste lucruri? Dacă Numele lui Isus care a fost atribuit acestei mișcări n-a fost corect, atunci voi ar trebui să știți că Isus a spus că „orice răsad pe care nu l-a sădit Tatăl Meu, va fi smuls”. Atunci de ce vă

îngrijorați? Dacă această lucrare este de la Dumnezeu, atunci va sta în picioare; dacă nu este de la Dumnezeu, nu va sta în picioare. Luați-vă mâinile de pe aceste lucruri! Nu voi ați plantat, voi n-aveți dreptul să smulgeți. Acum îi avem pe unitarieni, pe trinitarieni și unii se ceartă cu ceilalți; avem grupuri mici aici, grupuri mici în alt loc. Unii spun: „Noi avem adevărul; ceilalți spun: „Nu. Noi avem adevărul. Veniți la noi. Noi avem aceste lucruri sau celelalte lucruri”. De fapt noi nu suntem despărțiți și nici n-ar trebui să fim despărțiți între noi. Noi, ca și credincioși, ar trebui să fim una, o nădejde, un Hristos, un Cuvânt, un botez, o credință. Haidem să mergem înainte ca luptători ai lui Hristos. Noi mărșăluim înainte în luptă. Nu în organizații. Ci sub cruce, să mergem înainte cu Isus.

Întotdeauna a fost așa, că oamenii au dorit să-și aducă partea lor, ei au vrut să facă lucrurile în felul lor. Același lucru s-a întâmplat și cu Israelul. Într-o zi ei au dorit un împărat. Dumnezeu era Împăratul lor. Dumnezeu a dorit întotdeauna să fie totul în toate pentru poporul Său. Dar oamenii au vrut să iasă și ei în evidență. „Noi avem prezbiterul peste întreaga regiune; noi avem pe acesta sau pe celălalt, toate aceste titluri înalte”. Ei doreau să ridice pe cineva ca toți să privească spre acea persoană, iar după aceea încep certurile și așa mai departe. Iar când cineva dorește să se ridice undeva sus, vor fi lupte între toți ceilalți care doresc să urce mai sus, ca să devină ceva. Dar ce este? Cum puteți să aveți credință dacă voi căutați să fiți cineva în organizația voastră și începeți să căutați la fața omului? Astăzi se spune „prezbiterul peste întreaga regiune”; altul spune: „Nu. Ci este „episcopul”; alții zic: „O, noi trebuie să ascultăm de acela”; ceilalți zic: „Nu. Noi trebuie să ascultăm de celălalt”. Ei încearcă să fie ceva în propriile lor organizații, dar nu poți face aceasta și să mai ai credință în Dumnezeu. Voi trebuie să jertfiți toate lucrurile ca să puteți să aveți credință în Dumnezeu.

Voi de aceea sunteți penticostali pentru ați avut acea trăire autentică, ați fost chemați afară. Biserica înseamnă „cei chemați afară”. Israelul a fost chemat afară din Egipt. Voi ați fost scoși afară și ați fost despărțiți ca și Israelul care a fost scos afară, a fost despărțit și astfel a devenit biserica Dumnezeului Celui viu. Vedeti? Voi ați fost

scoși afară. Dar ce ați făcut? Ați făcut același lucru ca toți ceilalți. Voi doriți să fiți ca ceilalți.

Israel dorea un împărat. Prorocul Samuel i-a chemat pe toți împreună și le-a spus: „Ascultați! Eu doresc să vă spun ceva: vreți și voi să fiți ca filistenii? Vreți să fiți ca celelalte națiuni ale lumii? Ei, într-adevăr, au împărații lor. Dar Împăratul vostru este Domnul Dumnezeu”. Fiecare proroc adevărat ar spune același lucru. Niciodată nu va aduce alte lucruri la suprafață, ci el va îndruma întotdeauna spre Dumnezeu. Lăsați-L pe Dumnezeu să fie Împăratul vostru, El să vă călăuzească în toate lucrurile. Dar ei doreau să fie ca toate celelalte națiuni. Bătrânul Samuel s-a ridicat și a vorbit: „Dumnezeu este Împăratul vostru”.

Dumnezeu este Împăratul nostru. Nu încercați să vă asemănați cu celelalte popoare. Lăsați-i să meargă înainte dacă ei doresc acest lucru. Dacă doresc să aibe toate aceste titluri mari într-un stil Hollywoodian lăsați-i să meargă pe calea lor. Dar nu acesta este programul lui Dumnezeu pentru copiii lui Dumnezeu. Duhul Sfânt este călăuza noastră, El este conducătorul nostru. Noi nu avem nevoie de aceste lucruri. Noi avem nevoie de Dumnezeu ca Împărat. Lăsați-i pe ei să aibă lucrurile lor. Aceste lucruri nu sunt pentru voi.

Noi observăm ce s-a întâmplat. Prorocul a spus Israelului: „Dumnezeu m-a trimis pe mine ca proroc pentru voi. V-am spus eu ceva vreodată în Numele Domnului și nu s-a întâmplat?” Gândiți-vă la aceasta. El a spus: „V-am cerut vreodată bani? Am luat eu vreodată bani de la voi?”

Acum am primit o scrisoare de la un frate din Arizona, acolo unde un anumit conducător a ținut o mare adunare. Acea adunare era un grup mic și biserica a trebuit să plătească șase mii de dolari doar ca acest bărbat să vină în acel loc; încă zece mii de dolari i-au costat ca să facă anunțurile prin radio. Și, fraților, dacă acum ne gândim ce ar însemna șase mii de dolari pe câmpul de misiune. Poate pe câmpul misiunii sunt frați care n-au nici măcar cu ce să se încălțe, iar aici noi am risipit milioane de dolari pentru construcția acestor mari clădiri. Eu știu că noi avem nevoie de o clădire, dar nu de un palat de marmură.

Nu demult am văzut o organizație mare care a construit o clădire de șase milioane de dolari. Și mai sunt încă misionari flămânzi pe câmpul de misiune, dar în același timp noi predicăm că: „Isus va reveni curând”.

Unde mai puteți găsi vreun sens în aceste lucruri? Eu nu înțeleg aceasta. Viața voastră, lucrările voastre dovedesc, de fapt, ceea ce sunteți voi, ce gândiți în inima voastră. Isus a spus că, dacă voi faceți un lucru și spuneți altceva, atunci aceasta nu este corect. Cum puteți voi să vorbiți lucruri bune cu gura voastră și să gândiți alte lucruri în inima voastră? Ceea ce faceți vorbește mai tare decât ceea ce spuneți. Dacă noi credem că Isus va reveni, de ce facem astfel de lucruri? Noi nu mai avem timp pentru aceste lucruri.

Samuel a spus: „V-am spus vreodată ceva în Numele Domnului și nu s-a întâmplat?” Ei au spus: „Nu. Tot ceea ce ne-ai spus s-a întâmplat”. „Spuneți-mi când v-am luat eu banii voștri”. Prorocul le-a spus: „Dacă acum vreți să faceți ca celelalte popoare și vă trebuie un înlocuitor pentru Iehova, atunci voi veți fi ca celelalte popoare”. Ei au dorit pe cineva cu care să poată vorbi, la care să se poată uita în sus, cineva care să le stea înaintea.

Oh, frate, dacă voi sunteți destul de duhovnicești, atunci Dumnezeu vă va vorbi, El vă va răspunde, dar voi nu trebuie să treceți pe lângă nașterea din nou; mai întâi ea trebuie să aibă loc. Noi ne gândim acum la nașterea din nou, ne gândim la botezul cu Duhul Sfânt. Cum ați ajuns voi în această lume? Voi ați venit în această viață naturală printr-o naștere naturală, altfel n-ar fi fost posibil. Acum voi sunteți aici, aveți toate aceste lucruri în domeniul natural, deci a avut loc o naștere firească. Așa este și cu nașterea duhovnicească. Dacă nu sunteți născuți din nou voi nici nu știți despre ce este vorba în Împărăția lui Dumnezeu.

Dacă cineva ar spune, de exemplu, că el are o afacere mare și ar fugi repede într-un cimitir și ar spune: „Mă duc repede în cimitir să-i chem pe oamenii de acolo, ca ei să lucreze toți în magazinul meu”, atunci ce ar spune ceilalți oameni? Ei ar spune că acest om nu

este în toate mințile; el ar trebui să-i cheme pe aceia care trăiesc, nu pe cei morți.

Așa este și aici. Nouă ne merge numele că trăim, dar totul este mort. Voi nu puteți să-i chemați pe cei vii din cimitir. Noi trebuie să mergem acolo unde Dumnezeu i-a făcut vii și îi are pe oameni în viață. Voi le puteți predica zi și noapte, dar dacă ei sunt morți, aceasta nu va ajuta la nimic. Dacă lor li se spune că Domnul revine în curând, să meargă pe străzi ca să dea mărturie, atunci ei vor respinge. Cum să facă ei aceste lucruri dacă sunt morți? Voi trebuie să ajungeți în acel punct, ca să fiți născuți din nou, să vină din nou viața în voi. Voi trebuie să veniți înapoi la principiile lui Hristos, înapoi la nașterea din nou, înapoi la botezul cu Duhul Sfânt, înapoi la adunările de rugăciune, înapoi la focul lui Dumnezeu.

Desigur, unul spune „eu aparțin acolo”, celălalt spune „eu aparțin dincolo”. „Ești un creștin?” „«Da», eu aparțin de biserica cutare și cutare”. Acesta este un lucru lumesc. Voi înțelegeți ce vreau să scot aici în evidență. Unii dintre voi care sunteți în denominațiuni, gândiți-vă bine la aceste lucruri, aveți grijă ce faceți. Eu știu că voi sunteți frați buni, dar nu începeți să vă agitați. Știți acel tânăr care a venit să-și mănânce felia de pâine și o pisică bătrână a venit să miaune pe lângă el. El a călcat-o pe coadă și pisica a început să se agite. Atunci mama lui i-a spus să lase pisica în pace. Iar el a spus: „Eu doar am pus ceva greutate pe coada ei, dar ea trage ca disperata și se agită”.

Ce este? Noi trebuie să ne întoarcem la greutatea Evangheliei. Noi vrem să punem lucrurile exact acolo unde își au locul lor. Iar Biserica a făcut greșeala cea mai mare atunci când ei au făcut prima lor organizație. Ce au făcut ei? Au scos unele lucruri în evidență. Dacă voi sunteți credincioși cu adevărat, atunci Dumnezeu ne-a făgăduit că El va semăna, El va permite să fie udat și va face să crească. Să nu vă faceți niciun gând cu privire la aceste lucruri, căci „*Orice răsăd pe care nu l-a sădit Tatăl Meu cel ceresc va fi smuls din rădăcină*”. Dar ei trebuia să facă aceste lucruri.

Noi vedem că, după tot acest timp al binecuvântărilor care a venit peste ei, Israel a dorit Legea, așa cum este scris în Exod 19. Ei

au dorit ceva pe care să-l facă ei înșiși. Ei au dorit un Sabat pe care să-l țină, au dorit niște reguli după care să se ghideze, ceva să facă ei înșiși.

Dacă voi ați putea face un singur lucru prin care să vă mântuiți, unde ar mai rămâne atunci harul? Legea este ceea ce voi puteți face. Dar Dumnezeu Și-a arătat harul Lui prin aceea că El v-a mântuit. Așa cum am spus-o deseori, noi nu păcătuim de frica pedepsei, ci nu păcătuim pentru că Îl iubim. Și atunci, prin dragostea Lui, putem face ceea ce El ne poruncește. Nu Legea este aceea care ne ține pe noi împreună, ci este dragostea Lui care ne ține. De aceea eu Îl iubesc pe Dumnezeu. Nu pentru că îmi este frică de El că mă va arunca în iad. Ci Îl iubesc atât de mult încât vreau să fac numai ce este bine înaintea Lui. Eu nu vreau să-L jignesc cu nimic pentru că Îl iubesc.

Dacă bărbații și femeile ajung în acel punct ca ei să fie împinși de la spate spre rugăciune, încât ei să-și spună: „Astăzi este iarăși o oră de rugăciune; dacă nu mă duc vor zice că am căzut din credință”, atunci mai bine ar rămâne acasă. Dar dacă bucuria voastră este Domnul și Domnul este bucuria voastră și voi ați găsit totul în Domnul, atunci veți merge întotdeauna acolo unde se adună biserica. Acum patruzeci de ani Biserica a fost într-o stare mai bună de pregătire pentru a-L întâmpina pe Domnul decât este astăzi; acum patruzeci de ani ei au fost mai aproape de Domnul; au avut mai mult Duh în mijlocul lor decât astăzi.

Dar ce s-a întâmplat? Noi ne-am despărțit unii de ceilalți și am spus: „O, aceia nu sunt corecți. Noi avem lucrurile corecte”. Sunt deosebiri de învățătură. Dumnezeu nici nu Se îngrijește de aceste lucruri atât de mult cum vă gândiți voi. Pavel a spus: „*Dacă aș cunoaște toate tainele și aș avea toată credința, dacă mi-aș da toată averea săracilor și mi-aș da trupul să fie ars și n-aș avea dragostea lui Dumnezeu, atunci nu aș fi nimic*” (1 Cor. 13). Vedeți? Voi uitați lucrul cel mai important dacă încercați să vă despărțiți. Aceasta dovedește deja că voi nu aveți credință. Unul spune: „Eu aparțin de acel grup”. Celălalt spune: „Eu aparțin de celălalt grup. Eu nu vreau să am nimic de a face cu celălalt”. Ce este aceasta? Nu au primit ei toți Duhul Sfânt? Nu vorbesc ei toți în limbi? Ei au lucruri bune și lucruri

mai puțin bune; așa a fost la început, la fel este și astăzi. Și Dumnezeu le-a dat Duhul Sfânt aceluia care au ascultat. Cine au fost aceia care L-au ascultat? Aceia care L-au crezut și L-au primit.

Vedeți? Dar noi înșine am dorit să facem ceva. Noi am vrut să fim ca metodiștii, ca prezbiterienii, ca și catolicii, să facem o organizație. Vedeți? Deja Martin Luther a făcut o greșală acolo. De de fapt nu el, ci cei ce au urmat după el. Apoi John Wesley a început trezirea, iar bărbații care au urmat după el au mai păstrat-o curată biblic. După ce n-au mai fost acești bărbați, au venit alții și au organizat aceste lucruri. Așa a fost și la începutul mișcării pentecostale. Atunci ei au înțeles că Însuși Dumnezeu a fost în lucrare prin acest botez cu Duhul Sfânt și au rămas în aceste lucruri. Dar cei din al doilea grup care a urmat au spus: „O, noi trebuie să facem aceste lucruri, trebuie să introducem aceste lucruri. Noi facem aici grupul nostru, ne despărțim de aceia, iar călăuzitorul nostru va fi acel frate și acel frate”. Și atunci va deveni o denominațiune ca toate celelalte. Ei doresc o lege, ei au nevoie de reguli, de lucruri pe care ei le pot face; vor să-și facă un nume, să fie renumiți, să facă ei înșiși niște lucrări.

Dumnezeu va pregăti toate aceste lucrări care trebuie făcute dacă voi sunteți pregătiți să-L credeți și să-L urmați. Sunt mult mai multe lucrări de făcut decât vă gândiți. Dumnezeu va aduce aceste lucruri Bisericii.

Astăzi se fac tot felul de lucruri ca să fie adunați bani pentru ca predicatorul să poată fi plătit. În aceste case de rugăciune au loc tot felul de jocuri de noroc și loterii. Oamenii doresc partea lor. Și tot timpul s-au adus la iveală asociații noi.

Dumnezeu Se va îngriji de ai Lui, de aceia care predică Cuvântul, așa cum S-a îngrijit și de leviți. Și acolo merge și zeciuiala ca ei să poată trăi. Nu este un argument vechi testamentar, mie nu-mi puteți dovedi acest lucru, căci și în Noul Testament este tot la fel. Dumnezeu face o rânduială și El nu o schimbă, ea trebuie să rămână așa.

Așa este și cu Sângele. Unii spun: „O, noi am făcut aceste lucruri și celelalte. Am avut învățătura aceasta și cealaltă. Și noi strângem oamenii pentru Hristos”. Voi vă luptați cu Cuvântul. Există doar un singur drum către Hristos și acest drum este prin Sânge. El nu poate să schimbe acest lucru. Noi venim la Hristos doar prin Sângele vărsat la Golgota. Nu există o altă cale. Acolo au fost luate păcatele noastre și doar atunci poate Duhul să vină înapoi peste noi. Așa devenim noi fii și fiice ale lui Dumnezeu. Noi devenim o făptură nouă în Isus Hristos, Domnul nostru. Atunci aveți aceleași trăiri ca cei de la început, trăiți aceeași viață și aveți aceleași lucrări așa cum au avut cei de la început.

În Exod cap. 19 este scris că ar fi fost unsprezece zile de mers de la Sinai la Cades-Barnea. Dar ce s-a întâmplat? Ei au făcut acolo o greșeală foarte mare: s-au îndoit de Cuvântul lui Dumnezeu. Ei L-au urmat pe Domnul mult timp până în acel loc, dar acolo au făcut o mare greșeală: n-au crezut că Dumnezeu poate să realizeze acel lucru. Ei au făcut imediat o organizație mică și au trimis douăsprezece iscoade; doi dintre ei au adus dovada că este o țară bună. Iosua și Caleb au purtat pe umerii lor acel strugure mare. Ei toți au mâncat și au spus: „O, ce gustos este!” Dar în fața întregii adunări ceilalți zece au spus: „Noi nu putem intra în posesia acestei țări. Noi suntem foarte mici înaintea lor. Acolo sunt acești episcopi mari și au cu ei toate aceste figuri proeminente, acești oameni renumiți, acești oameni mari. Cine suntem noi? Noi n-am terminat nici școala primară și acolo sunt doctori în teologie și așa mai departe. Ce vrem noi să facem acolo?” Dar nu acesta era gândul lui Dumnezeu. Dumnezeu le-a făgăduit că îi va duce acolo. Școala lor n-a avut nimic de a face cu aceasta. Dumnezeu a făgăduit că va trimite Duhul Sfânt; și cine dorește să vină, acela să vină chiar dacă el nu știe să deosebească fasolea de mazăre. Nu contează, lăsați-l să vină. Dacă el dorește să aibă o trăire cu Dumnezeu, lăsați-l.

Vedeți, la poarta Frumoasă, Petru și Ioan l-au făcut să umble pe acel bărbat olog din naștere. Biblia spune că ei erau oameni fără școală, erau oameni fără multă cunoștință, dar oamenii și-au dat seama că aceștia umblaseră cu Isus, iar prin ei, aveau loc aceleași lucrări.

Aceasta este cartea de identitate a fiecărui om care a trăit Cincizecimea. Nu ce titlu aveți voi; aceasta nu are nimic a face cu această lucrare, nu! Fie ca oamenii să știe că voi ați fost cu Isus Hristos, să recunoască faptul că este ceva în voi, că sufletul vostru arde aprins de focul lui Dumnezeu și că ați avut parte de Cincizecime.

Noi vedem astăzi cum merge Biserica! Eu am plecat din biserica baptistă și m-am dus dincolo la penticostali pentru că am știut că ei au ceva. Dar acum văd că ei sunt organizați foarte strict așa cum au fost baptiștii. Iar acum ne uităm înapoi. Atunci ei au călătorit unsprezece zile, din momentul când au primit teologia lor, până când au ajuns într-o necredință totală. Doi s-au întors înapoi cu dovada. Acum patruzeci de ani biserica penticostală a avut o dovadă foarte bună că în spatele acestor lucruri este o țară, și ei au avut dovada vorbirii în limbi. Dar aceasta nu este singura dovadă. Atunci ei n-au avut doar niște struguri buni, ci acolo era o țară unde curge lapte și miere; acolo, în acea țară, era totul. Dar de la început ei au fost satisfăcuți doar cu acei struguri. Așa este acum cu biserica penticostală; ei tot spun: „Fapte 2:4, Fapte 2:4, ș.a.m.d”. Dar strugurii pe care îi au acum s-au acrit demult și nimeni nu-i mai poate mânca. Voi știți că acum aceste lucruri nu mai corespund, totul este încătușat în organizații.

Dar un lucru să știe, ei n-or să mă pună pe mine într-o cușcă. Eu sunt liber să predic așa cum spune Biblia. Și atât timp cât Dumnezeu mă ține-n viață voi lua poziție și voi vorbi adevărul. Nu, eu nu spun nimic împotriva oamenilor din aceste organizații, ci împotriva sistemului. Vedeți? Lor, Legea nu le-a adus harul și nici nu i-a dus în țara făgăduită. Nu. Recunoașteți aceasta. Ei au spus: „Noi nu putem să facem aceasta”. Voi metodiștilor, baptiștilor, voi toți ați mers până la graniță iar după aceea ați spus: „Eu nu pot aceasta. Ce o să spună oamenii? Ce va spune organizația metodistă, prezbiteriană sau celelalte organizații, dacă eu voi vorbi în limbi? Atunci cineva se va gândi «Ce s-a întâmplat cu această persoană?» Ei mă vor da afară din organizație”. Vedeți voi? Este același lucru.

Permiteți-mi să vă spun. Voi puteți citi în aceste două capitole din Evrei cap. 6 și cap. 10. „*Căci cei ce au fost luminați o dată – și au*

gustat darul ceresc, și s-au făcut părtași Duhului Sfânt, și au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor – și care totuși au căzut, este cu neputință să fie înnoiți iarăși și aduși la pocăință, fiindcă ei răstignesc din nou, pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu și-L dau să fie batjocorit” (Evrei 6:4-6). Acești oameni nu pot fi înnoiți iarăși și ei Îl batjocoresc încă o dată pe Isus.

Dacă un om este chemat să fie predicator și într-adevăr Domnul l-a chemat, el vine, se pocăiește, păcatele lui sunt iertate, el este salvat și atunci devine un credincios. Dar poate, încă nu se poate lăsa de fumat, poate mai are lucruri firești în gândirea lui, poate mai este atras de unele lucruri lumești, le pofteste. Atunci el merge la altar și Îl roagă pe Dumnezeu să îl sfințească – acesta este al doilea pas al harului. Apoi el ajunge la graniță și se uită dincolo în țara făgăduită. Atunci el ajunge în punctul în care nu poate să meargă mai departe; el trebuie să treacă Iordanul, aceasta este totul: ori trece, ori rămâne înapoi. El a fost luminat, a avut parte de toate aceste lucruri, a recunoscut adevărul, căci Hristos este adevărul. Cum venim noi în Hristos? Nu printr-o organizație, nu. Nu prin botezul în apă venim în Hristos. Ci printr-un singur Duh noi toți suntem botezați ca să fim un singur Trup, metodiști, bapțiști, prezbiterieni, luterani, unitarieni, trinitarieni ș.a.m.d. Doar printr-un singur Duh putem fi botezați într-un singur Trup.

Dar cine a primit deja cunoștința și privește dincolo în această Țară și spune: „O, da, aceasta este minunată! Dar, dacă primesc aceasta, denomi-națiunea mea mă va scoate afară. Eu nu pot face aceasta. Ei nici nu cred aceasta. Ce vor spune ai mei? Ce va spune biserica mea? Atunci va veni prezbiterul peste regiune împreună cu alți oameni și vor spune «Dacă tu vei face aceste și aceste lucruri, afară cu tine din organizație! Dacă tu vrei să-l ascuți pe acesta și pe acesta, afară cu tine din organizație!»”. Ce este cu astfel de oameni, cu astfel de predicatori? Ei trebuie să se întoarcă la Golgota ca să se întâmpile odată ceva cu ei. Voi trebuie să fiți convinși că este Cuvântul lui Dumnezeu. Iar puterea lui Dumnezeu, Duhul Sfânt vine peste voi, și-atunci aveți putere să mărturișiți pentru Adevăr. Aleluia!

Un bărbat trebuie să-l respecte pe celălalt. Dacă vezi că cineva ia poziție pentru lucrurile care sunt corecte, atunci trebuie să-ți scoți pălăria în fața unui astfel de bărbat care a recunoscut Biblia ca ceva bun. Ei iau poziție pentru aceste principii dumnezeiești, pentru ceea ce este corect. Noi trebuie să avem respect pentru bărbații care au o poziție corectă înaintea lui Dumnezeu și față de Cuvântul Său. La fel face și Dumnezeu. Dacă El găsește un bărbat în care-Și poate pune încrederea și El Își descoperă Cuvântul Lui acestui bărbat, atunci el va lua poziție și va sta pe învățătura biblică, dovedind-o oamenilor. Atunci voi primiți fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu așa cum este scris și Dumnezeu este obligat să-Și confirme acest Cuvânt prin semne și minuni, așa cum a făgăduit El că o va face.

Nu să te oprești la prima dovadă. Nu! Sunt atât de multe lucruri, este o țară plină de lapte și miere, toate aceste lucruri ne aparțin nouă. Nu doar strugurii; acolo noi doar ne-am oprit. Se spune: „Da, eu am Duhul Sfânt, eu vorbesc în limbi”. Este bine și frumos, dar sunt unii care merg mai departe. De ce vă opriți aici? Vedeți că ei au avut parte de Duhul Sfânt, au gustat puterea lumii viitoare; dacă ei cad înapoi în lucrurile vechi: metodiști, prezbiterieni, bapțiști, ș.a.m.d, atunci ei Îl răstignesc încă o dată pe Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Îl batjocoresc.

Și acum, în epoca Bisericii din Laodiceea, Dumnezeu este în afara acestei biserici pentecostale, El bate la ușă și dorește să intre din nou înăuntru. O, Dumnezeu să ne dăruiască har și milă! Și dacă voi nu sunteți de acord cu mine, cercetați vă rog în Scripturi să vedeți dacă timpul în care noi trăim nu corespunde cu ceea ce spune Scriptura.

Eu vreau să vă mai atrag atenția asupra unui lucru. Demos Shakarian are documente referitoare la acest lucru. Și voi știți, eu am spus deja, un bărbat a venit să-mi strângă mâna și a început să vorbească în limbi. Era limba franceză. Acolo era un traducător de limba franceză de la Națiunile Unite care a dat traducerea celor spuse: „Tu ai ales calea cea grea și din acest motiv pe tine te așteaptă o mare răsplată în cer”. Eu am aceste lucruri în scris. Fratele Demos Shakarian are acest lucru confirmat de un notar. Acest bărbat care a era baptist și a fost umplut dintr-o dată cu Duhul Sfânt a stat acolo și a

vorbit în limbi, iar altcineva a tălmăcit, acolo în Los Angeles. Dar ce este acum? În biserică, acum totul este numai un Hollywood. Astăzi se spune: „Dă douăzeci și cinci de dolari și eu mă voi ruga pentru tine”. Sau: „Dă din recolta ta; dacă nu, atunci ți se va strica toată recolta”. Și totul se învâрте doar în jurul banilor. Ce s-a întâmplat că penticostalii umblă doar după bani?

Frații mei scumpi, în zilele biblice ei au vândut ce au avut și au împărțit între ei. Iar astăzi trebuie să avem ultimul Cadillac, dacă nu, atunci nu suntem duhovnicești; acest lucru este o rușine, este un păcat. Iar dacă nu putem zidi o biserică mare ca un palat, care să fie mai mare decât a metodiștilor, atunci ne gândim că ceva nu este în ordine. Ceea ce avem noi nevoie astăzi nu este o biserică mai bună. Chiar dacă suntem o misiune săracă și dacă suntem adunați doar sub un stejar, ceea ce avem nevoie este aceeași putere, același foc, aceleași trăiri pe care le-au avut credincioșii la început.

Noi, ca biserică, am ajuns într-o stare foarte, foarte rea. De ce aceasta? Noi ne-am separat. Unul este acolo; celălalt în cealaltă parte; avem organizații mari. Fiecare merge după gândirea lui și aceasta arată ca o pre-umbrire: ceea ce s-a întâmplat atunci, același lucru îl facem și noi astăzi.

Eu cred că revenirea lui Hristos trebuie să aibă loc foarte curând. Dar Dumnezeu are o răbdare foarte mare. El nu dorește ca cineva să fie pierdut, El nu dă drumul judecății, El are răbdare cu noi pentru ca și ultimii să fie chemați afară. Așa cum a fost în zilele lui Noe, la fel este în zilele Fiului omului. Atunci Dumnezeu a avut răbdare. El vede în ce stare este Biserica. Ce este? În loc ca noi să venim în poziția corectă, noi ne îndepărtăm tot mai mult. De mult timp trebuia să fim în Împărăția de o mie de ani. Și ar trebui să facem ceva mai mult ca acum patruzeci de ani, dar și noi am făcut aceleași greșeli pe care le-au făcut și ei. Atunci ei au rămas patruzeci de ani la Cades-Barnea din pricina necredinței lor; oamenii au făcut organizații. Voi spuneți: „Ce organizații?” Toate aceste despărțiri au dus la formarea de organizații. Voi spuneți: „Pot eu să fiu în biserica penticostală? Pot să fiu în biserica unitariană?” Da, voi puteți fi acolo; Dumnezeu vă dă tuturor Duhul Sfânt, indiferent ce sunteți, catolici sau protestanți. Doar

voi să deveniți credincioși, un fiu sau o fiică a lui Dumnezeu, născuți din nou prin Duhul ca să fiți copii ai lui Dumnezeu.

Fie ca ei toți să vină, din toate organizațiile. Așa cum cărbunii sunt puși împreună ca să se poată face un foc – cărbunii nu se pun separat unul de celălalt; focul va arde doar dacă acei cărbuni sunt toți împreună – veniți împreună, stați împreună și anume în dragoste; acesta este mortarul care ține pietrele unite împreună în clădirea lui Dumnezeu. Dragostea frățească, „*prin aceasta întreaga lume va recunoaște că voi sunteți ucenicii Mei, dacă voi aveți dragoste unii pentru alții*”. Nu pentru că sunteți unitarieni sau trinitarieni sau pentru că mergeți acolo sau dincolo. „Dacă voi vă iubiți unii pe alții, atunci toată lumea va recunoaște că sunteți ucenicii Mei”, atunci lumea va recunoaște că noi suntem creștini, că suntem frați și surori, dacă avem dragoste unii față de alții. Acesta este semnul adevăraților creștini: dragostea unul față de celălalt. Dacă această dragoste este în mijlocul nostru, atunci Dumnezeu va face o lucrare foarte puternică, atunci va fi foarte bine. Este planul lui Dumnezeu; mișcați-vă în acest plan.

Ce au făcut ei atunci? Ei au mers până la graniță și au spus: „Este imposibil”. Așa este scris și în cartea către evrei: „Este cu neputință ca aceia care au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor și au avut cunoștința adevărului, este cu neputință să fie înnoiți iarăși”. Ei s-au uitat dincolo în această țară, au privit în ea și au spus: „Eu nu pot face aceasta” – acest lucru l-au făcut ei atunci. Și ce s-a întâmplat? Toți au murit în pustie.

Dacă noi ne gândim că Dumnezeu ne datorează ceva pentru că suntem niște persoane deosebite, și dacă metodiștii se gândesc că Dumnezeu le datorează ceva, sau unitarienii, sau trinitarienii, atunci noi toți suntem greșiți.

Poporul Israel a rătăcit în pustie timp de patruzeci de ani. Așa a făcut și mișcarea penticostală. Se spune: „Noi avem confirmarea, avem dovada vorbirii în limbi”. Da, și ei au avut toate aceste lucruri, ei au avut șarpele de aramă înălțat. Voi unitarienii spuneți: „Da, noi avem aceste lucruri, am strigat, am jubilat”. Da, desigur, voi le aveți. Și ei au avut aceste lucruri, dar au rămas în afara țării făgăduite și au

rătăcit patruzeci de ani. Nu era vorba despre ceea ce au făcut ei. Din punct de vedere natural Dumnezeu i-a binecuvântat, așa este scris. Ei au avut o recoltă bună, ei au avut familii bune, ei au fost acolo și au fost binecuvântați, le-a mers bine. Și unii dintre pentecostalii noștri au clădiri care costă milioane de dolari și le merge foarte bine.

Nu demult am fost într-o adunare, și un frate care este aici a fost și el prezent acolo. După ce m-am întors din Jamaica, într-o seară am vorbit oamenilor de afaceri ai Evangheliei depline, cărora am încercat să le aduc mesajul meu și am vrut să le arăt că, prin oamenii de afaceri, bisericile se adună împreună și toți au posibilitatea să vină. Și dacă păstorul nu vine atunci nu vin nici oamenii să asculte. Eu am încercat să aduc mesajul meu oamenilor pentru că i-am văzut ca frați. Eu am vorbit puțin mai dur și un conducător de acolo s-a ridicat și a spus: „Frate Branham, doresc să-ți spun...”.

Eu am spus: „Ce este cu voi, oamenii de afaceri? Voi stați aici în adunare și ați depus mărturie acolo în Jamaica, «eu am făcut aceste și aceste lucruri; atunci Dumnezeu m-a binecuvântat; și pământește am realizat aceste și aceste lucruri; înainte eu am condus o mașină mică, acum am o mașină mare; și Domnul mi-a dat o casă nouă»”. Oamenii de aici nu vor să audă aceste lucruri. Aceasta este în contradicție cu Cincizecimea. La început, după ziua Cincizecimii ei au vândut tot ceea ce au avut și au dat săracilor. Aceste lucruri trebuia să le spuneți voi acelora din Jamaica. Ei au mers cu Isus și au rămas cu Isus.

În acea seară, acel conducător s-a ridicat și a spus: „Eu doresc să-ți spun ceva: «Aici este punctul unde cei dintâi credincioși au făcut cea mai mare greșeală, când, la început, după ziua Cincizecimii, ei au vândut totul». Eu n-am spus să vindeți casa voastră unde locuiți, eu am spus doar «Urmați-L pe Hristos»”. Atunci eu i-am spus: „Ascultă fratele meu! N-au fost ei călăuziți de Duhul Sfânt? Crezi tu că Duhul Sfânt va conduce pe cineva ca să facă vreo greșeală?” Am mai spus: „Eu pot să-ți dovedesc aceasta cu Scriptura că ei n-au făcut o greșeală”. Și apoi am spus: „Dacă tu poți să dovedești contrariul, atunci dovedește-o”.

Vedeți? Acești bărbați nu aveau unde să meargă. Ei au vândut ce au avut ca surplus și Dumnezeu a dorit ca ei să facă aceste lucruri. Iar apoi ei au mers pretutindeni și Cuvântul a fost vestit în întreaga țară pentru că au trebuit să plece. Ei n-au mai avut nimic, n-au mai avut nicio casă unde să se întoarcă. În acel timp așa a fost în voia lui Dumnezeu. Vedeți? Ei n-au mai putut să se întoarcă undeva. Unde să se mai întoarcă dacă n-au mai avut nimic?

Noi, americanii, ne-am îngrășat foarte mult, avem de toate din belșug. Nici nu mai putem auzi ce ne spune Duhul Sfânt. Ei nu vor aceste lucruri. Voi știți că pecetea Duhului Sfânt va fi aplicată în aceste zile din urmă. Peste cine? Sfânta Scriptură ne spune că aceia care au primit har, aceia care plâng, au probleme și suspină din pricina acestor lucruri care nu sunt cum ar trebui să fie... Cine în ziua de azi plânge și suspină din pricina lucrurilor care se întâmplă în această țară? Pot să găsesc cinci oameni din orașul meu care plâng din pricina acestor lucruri? Puteți voi să-i găsiți în orașul vostru, în biserica noastră, în biserica voastră? Puteți voi să ridicați mâna? Cunoașteți voi pe cineva care suspină astăzi? Suspinați voi? Atunci ridicați mâna dacă cineva suspină din pricina lucrurilor care se întâmplă în Biserica Domnului? Vedeți? Nimeni nu ridică mâna. Noi ne-am pierdut râvna. Biserica penticostală trebuie să se întoarcă la fundamentul ei de început. Noi ne-am îngrășat, noi vedem toate lucrurile și le lăsăm să treacă, lucrăm și ne comportăm ca lumea și mergem la întâlnirile din lume. Aici sunt toate lucrurile: clădirile, organizațiile, denominațiunile. Și noi cântăm și spunem „Aleluia!” Așa cum a spus David duPlessis: „Aceștia sunt nepoți în Împărăția lui Dumnezeu”. Dar Dumnezeu nu are nepoți, El are doar copii. Dumnezeu nu este un bunic. Dumnezeu este Tatăl. Dar ce se întâmplă? Noi ne aducem copiii înăuntru și spunem: „O, el aparține de biserica penticostală. Nu este aceasta minunat? El a devenit un penticostal”. Ce este acesta? Un nepot.

Un adevărat fiu al lui Dumnezeu este pe foc, este plin de foc; el nu se uită în stânga și în dreapta; el se ridică și dă mărturie, nimic nu-l poate reține. El merge înainte cu Dumnezeu, el este călăuzit de Duhul, el urmează Duhul. Și așa cum este scris în prorocul Ezechiel

despre acel car de foc cu roți și acele făpturi dumnezeiești. Erau niște făpturi vii; nu niște făpturi moarte.

Fiți atenți la aceasta. Ei au rămas acolo și au avut familiile lor, au fost binecuvântați, au avut toate cele necesare; ei au avut un timp minunat. Dar cât timp au rămas ei acolo? Biblia spune că au rămas acolo până când cei bătrâni au murit. Toți cei care au spus: „Slavă lui Dumnezeu! Noi aparținem de biserica penticostală; noi aparținem aici, noi aparținem dincolo. Aleluia! Laudă lui Dumnezeu! Toți ceilalți sunt greșiți. Noi suntem întemeiați pe prorocie, pe una și pe cealaltă”. S-au certat atât timp asupra unor anumite învățături până când au murit. Același lucru se întâmplă și acum. Ei au murit. Fiecare organizație este moartă.

Eu pot aduce orice teolog care cunoaște și istoria bisericii; poate că astăzi în mijlocul nostru sunt doi dintre cei mai buni istorici din această țară. Arătați-mi dacă Dumnezeu a lucrat vreodată printr-o lucrare supranaturală după ce o adunare s-a organizat. Unde se întâmplă lucrurile supranaturale? Unde se întâmplă lucrurile pe care le face Dumnezeu? Dar, după ce lucrurile se organizează, ei mor și nu se mai ridică niciodată. Arătați-mi unde s-a ridicat din nou vreo organizație. Ei mor imediat după ce s-au organizat. Așa s-a întâmplat și cu biserica penticostală. Acești luptători bătrâni au spus: „Ah, noi avem ceva nou. Aleluia!” Iar după aceea ei s-au oprit. Unii s-au deosebit de alții, dar ei toți au murit.

Eu nu mai pot să menajez aceste lucruri. Ei au murit și au rămas în urmă, totul a murit. Ce a fost? Într-o zi a venit unul din mijlocul lor și a spus: „Ceea ce este scris nu este totul”. Ce au făcut ei? Ei au fost pe același loc zi și noapte, s-au învățat în jurul aceluiași munte. Și astăzi se spune: „Fapte 2:4, Fapte 2:4, ș.a.m.d. Primiți Duhul Sfânt! Vorbiți în limbi! Slavă lui Dumnezeu!” Și ei spun că aceasta este totul. Ei spun tot aceleași lucruri. Aceasta este în ordine, dar de ce bateți pasul pe loc și nu înaintați? Voi spuneți: „Slavă lui Dumnezeu! Eu aparțin de biserica penticostală, sau de una, sau de cealaltă”. Voi faceți toate aceste lucruri pe care le-au făcut și bapțiștii, metodiștii, prezbiterienii, luteranii și toate aceste biserici; și ei au murit pe calea lor.

Eu știu că este greu; voi nu puteți cuprinde aceste lucruri, dar eu știu că este adevărul. De ceea ce are nevoie Biserica astăzi este o doză bună de Evanghelie, pentru ca bisericile să fie ajutate; pentru ca toate lucrurile lumii să fie luate din voi, toată moleșeala și toată murdăria. De ceea ce avem noi nevoie astăzi este puterea Duhului Sfânt și înapoi la călăuzirea acestui Duh. Vechiul Testament a fost o pre-umbrire spre Noul Testament. După patruzeci de ani se tot repetă Fapte 2 versetul 4, de patruzeci de ani tot aceleași lucruri. Ei spun „Slavă lui Dumnezeu! Aleluia!” foarte închegați și aproape morți: „Noi am făcut aceasta și aceasta și Dumnezeu a fost cu noi”.

Oh, voi săraci decăzuți! Ce s-a întâmplat cu voi? Nu vă simțiți rău? Cum puteți să mergeți încotro vă conduce Duhul, dacă organizația voastră nici nu vă lasă? Voi ați pus un punct după lucrul pe care trebuie să-l credeți. Noi am pus doar o virgulă. Nu este doar ceea ce voi credeți, este mai mult decât aceasta. John Smith, Wesley, Alexander Campbell, mulți au crezut unele lucruri și au pus un punct după ceea ce au crezut. În loc să fie deschiși pentru ceea ce urma să vină și să meargă mai departe, ei au murit pe această cale pe care au mers. În loc să vină în plinătatea binecuvântărilor lui Dumnezeu.

Ce s-a întâmplat? Într-o zi a venit bătrânul Iosua; el a crezut fiecare Cuvânt. El a spus: „Acesta este cu totul adevărat. Desigur, Dumnezeu Și-a ținut făgăduința, dar aceasta nu este totul. Noi am avut strugurii, dar aceasta nu este totul, înaintea noastră mai este o întregă țară care este plină de rod. De ce ne oprim în jurul acestui munte? Nu putem să înaintăm?” Amin.

Biserica pentecostală stă în organizație de peste patruzeci de ani. Acest timp este de ajuns. Frate, haideti să ne ridicăm prin credință și să mergem înainte. Țara făgăduită este acolo. Dumnezeu ne-a dăruit făgăduințe. „Lucrurile pe care Eu le-am făcut le veți face și voi”. Aceleași binecuvântări, aceeași putere este aici; toate lucrurile au rămas la fel. Ce trebuie să faceți mai întâi? Voi trebuie să veniți la Iordan. Voi trebuie să muriți împreună cu toate dogmele, tradițiile și obiceiurile voastre. Gândiți-vă la aceste lucruri. El a spus: „Voi întotdeauna călătoriți până aici, la graniță”. Voi știți, acolo a fost acel munte care îi aparținea lui Esau, era muntele Seir. Și acolo este spus:

„Dacă vreți să treceți pe aici, atunci trebuie să plătiți”. Nu rămâneți doar la graniță. Eu nu vă pot binecuvânta aici. Nu. Voi trebuie să treceți. Metodști, bapști, ș.a.m.d, voi ați mers doar atât de departe ca în fiecare trezire.

În fiecare trezire s-au născut gemeni. Întotdeauna, indiferent unde și cum, a fost un Esau și un Iacov. Amândoi au fost fiii lui Isaac. Esau a fost un bărbat lumesc, un bărbat religios; el s-a îngrijit chiar și de tatăl lui, el era un om drăguț. Dar Iacov avea deosebirea, el a știut că dreptul de întâi născut înseamnă totul pentru el și pe el nu l-a interesat cum primește acest drept de întâi născut. Așa este astăzi omul duhovnicesc. Aici îl aveți pe Esau-l vostru care face tot ceea ce poate, dar nu merge mai departe. Dar Iacov nu s-a oprit la lucrurile pe care le-a făcut Esau, ci el a mers mai departe.

Nu recunoașteți voi ce s-a întâmplat în acești patruzeci de ani? Voi fraților, vreți să mai rămâneți încă patruzeci de ani și doriți ca totul să se distrugă în aceste denominațiuni? Haideți să ne ridicăm și să mergem înainte. Țara făgăduită este înaintea noastră. Fiecare făgăduință din această Carte ne aparține. Iordan înseamnă moarte. Voi trebuie să muriți față de voi înșivă ca să puteți trece dincolo. Oamenii sunt căldicei, așa spune Biblia, ca și acei frați de atunci care se învârteau în jurul aceluși munte. Lor le-a mers bine, aveau mâncare destulă, mana cădea din cer, totul a fost bine, dar ei încă nu erau în țara făgăduită. Așa este și cu Biserica din Laodiceea. Ei sunt binecuvântați și Dumnezeu le-a dăruit unele lucruri, dar ei încă nu sunt în țara făgăduită; ei n-au fost în poziția corectă ca să poată intra în această Țară. Ei au ajuns în acel punct în care și-au dat seama că sunt morți în teoriile lor. Ei s-au învârtit în jurul muntelui lui Esau. Și ce s-a întâmplat? Acolo a fost Moab care era o organizație; el le-a dat metodiștilor locul lor, bapștilor le-a dat locul lor, penticostalilor le-a dat locul lor.

Să nu spuneți nimic împotriva lor, doar treceți pe lângă ei și mergeți mai departe. Puteți spune „Dumnezeu să te binecuvânteze, frate!”, mergeți mai departe și nu vă opriți acolo. Urați-le tuturor binecuvântarea Domnului, dar nu vă lăsați opriți acolo, ci mergeți mai departe. Mergeți până la Iordan. Se spune: „Stai puțin și ascultă!” Nu,

tu nu trebuie să stai și să ascuți; tu trebuie să mergi mai departe. Urați-le binecuvântarea Domnului și mergeți mai departe. „Dumnezeu să fie cu tine, frate!” și mergi mai departe, mergi mai departe, mergi mai departe până la Iordan. Pentru că noi suntem aproape să intrăm în țara făgăduită prin puterea lui Dumnezeu.

Isus a spus: „Lucrările pe care le fac Eu le veți face și voi, veți avea vedenii, veți face lucruri mari”. Și în Biserică ar trebui să se întâmple. Dumnezeu vrea să ducă Biserica pe partea cealaltă, dar Biserica se învâрте tot timpul în jurul acestui munte. Ei L-au cunoscut pe Domnul, dar aceasta este o lucrare organizațională: „O, frate Branham, noi am realizat aceasta și aceasta”. Da, desigur, voi ați realizat aceste lucruri, dar voi bateți pasul pe același loc. Vedeți muntele lui Esau, aceste organizații mari. Și Israel și-a făcut un munte. Într-o zi Dumnezeu a zis: „Părășiți acest munte. Eu doresc să vă călăuzesc mai departe. Sigur, voi ați fost binecuvântați până acum, dar aceasta nu vă mai ajută. Plecați de aici pentru ca Eu să vă pot binecuvânta. Voi trebuie să treceți dincolo, în țara unde curge lapte și miere. Eu doresc să vă duc acolo”.

De aceasta are nevoie Biserica astăzi, ea trebuie să plece de aici și să meargă înainte. Părășiți această stare rece și formală. Voi fraților pentecostali, unitarieni, trinitarieni, voi toți ori de unde sunteți, n-am stat noi destul în aceste lucruri? Să uităm toate diferențele și să punem inimile noastre împreună și să ne dăm mâinile, să punem toate motivele noastre împreună și să mergem înainte cu Isus Hristos și să-L vestim pe El ca Cel răstignit și să anunțăm biruința Lui, s-o propovăduim și să mergem înainte. El ne va da mai mult decât vom cere noi și decât ne-am gândi noi că putem cere. Voi nu puteți să anulați toate aceste tablouri biblice. Ce s-a întâmplat atunci firește cu poporul Israel se întâmplă acum, duhovnicește, cu Biserica. Atunci cu Israelul, astăzi cu Biserica.

Și noi suntem acum aproape la sfârșitul drumului. Este timpul să se întâmple ceva. Eu vreau să trec peste Iordan, înainte spre țara făgăduită. Noi am văzut multe lucruri bune, desigur; nu ne plângem de aceste lucruri. Dar haideți să venim împreună și să mergem înainte. Noi trebuie să trecem dincolo. Iosua, care simbolizează Duhul Sfânt

care a dat aceste făgăduințe, este aici ca să ne călăuzească mai departe. Iosua nu s-a îndoit niciodată. Nu, el nu s-a îndoit. El a fost generalul lui Dumnezeu. Așa este, el a fost generalul lui Dumnezeu. El a mers înainte, a călăuzit poporul Israel. Și același Duh Sfânt, generalul lui Dumnezeu, este Căpetenia, El este același care a venit atunci la Iosua, la Ierihon și l-a întrebat: „Ești dintre ai noștri sau dintre vrăjmașii noștri? El a răspuns: «Nu, ci Eu sunt Căpetenia oștirii Domnului»” (Iosua 5:13-14). Aceeași Căpetenie vrea să ne conducă în țara făgăduită. AȘA VORBEȘTE DOMNUL: „Nicio organizație nu va reuși”. Aceasta v-o puteți scrie: „Nicio organizație nu vă va putea trece dincolo”. Scrieți aceasta în Biblia voastră și veți vedea dacă este așa sau nu este așa. Niciodată, nicio organizație nu vă va putea duce dincolo. Dar Duhul Sfânt vă va putea duce dincolo.

Nu-L iubiți voi pe El? Nu-L credeți voi pe El? Vreți voi să-I slujiți? O, aceasta mișcă inima mea. Eu spun în inima mea: „Doamne! Eu vreau să-L văd pe Isus”. O, dacă mi-aș putea deschide aripile și să-i aduc împreună pe toți frații, dacă sunt aici sau acolo, dacă în biserica lui Dumnezeu, în biserica penticostală! Fraților, indiferent cine sunteți voi, fraților veniți, Dumnezeu vrea să ne călăuzească mai departe. Veniți din bisericile penticostale, din biserica lui Dumnezeu, indiferent cine sunteți, veniți să ne punem inimile împreună! Lupta între noi s-a terminat, cearta s-a terminat. Haideți să mergem înainte împreună! Aleluia! Și dacă sunt atâtea furtuni la malul Iordanului, noi vrem să trecem dincolo în țara Canaanului acolo unde intrăm în posesia moștenirii noastre. O, cine vrea să vină împreună cu mine dincolo în această țară? Eu sunt pe calea înspre această țară făgăduită. Eu sunt pe drum spre țara făgăduită. Vreți să mergem împreună? Atunci să ne ridicăm toți în picioare. [Acum fratele Branham cântă:]

Eu stau la malul Iordanului, acolo unde sunt furtuni

Și privesc plin de dorință

Spre țara Canaanului cea frumoasă,

Acolo unde este moștenirea mea.

Haideți să cântăm:

Eu sunt pe calea spre țara făgăduită,

Eu sunt pe calea spre țara făgăduită,

Oh, cine va veni și va trece cu mine dincolo?
Eu sunt pe calea spre țara făgăduită,
Cine va merge cu mine împreună?
Cine va trece cu mine dincolo?
Eu sunt pe calea spre țara făgăduită.

Noi nu vrem altceva decât pe Isus Hristos și ca El să ne călăuzească. Noi dorim să-L întâmpinăm pe El. Voi unitarieni, trinitarieni, metodiști, bapțiști, dați-vă mâinile unii altora și spuneți: „Dumnezeu să te binecuvânteze!”

Eu sunt pe cale spre țara făgăduită.
Cine va merge cu mine împreună?

Oh, nu vă simțiți mai bine? Permiteți-mi să vă spun ceva. Acum trei, patru săptămâni am fost într-o denominațiune foarte renumită. Ce s-a întâmplat? Eu am făcut chemarea la altar; patru, cinci păcătoși au venit la altar; era într-o biserică pentecostală. Atunci am întrebat: „Pot să vină doi, trei credincioși care să se roage împreună cu acești oameni păcătoși?” Și nu a venit nimeni. Atunci am întrebat încă o dată: „Nu dorește să vină cineva dintre credincioși să se roage împreună cu ei?” Eu am fost atât de obosit și am spus: „Vă rog, veniți careva să vă rugați împreună cu acești oameni!” N-am putut convinge pe nimeni să vină și să se roage împreună cu ei. O, fraților! Dacă acum patruzeci de ani venea unul la altar, erau cincizeci de creștini în jurul lui ca să se roage împreună cu el. Inimile lor ardeau aprinse de focul lui Dumnezeu.

Dacă vorbiți despre bapțiști... Nu demult am fost în Kentucky într-o biserică misionară bapțistă. Câteodată se spune că ei sunt reci sau formali, dar nu sunt atât de formali ca cei din nord. Câteodată ei se bat unul pe altul cu mâna pe spate, până când străpung. Odată m-am dus acolo, unde este îngropată bunica mea și unele din rudele mele și am predicat despre revenirea Domnului și despre botezul cu Duhul Sfânt și așa mai departe. Și oamenii au început să jubileze acolo. Așa a fost în acel loc îndepărtat, la treizeci de mile de oraș; acolo oamenii au jubilat de bucurie și L-au laudat pe Dumnezeu. Eu am făcut o chemare

la altar și am spus: „Acolo este bunica mea. Ea a murit în mâinile mele. Și alte rude ale mele sunt aici”. Ea îmi spunea: „Te voi revedea din nou acolo. Ne așteaptă atâția dincolo”. Atunci eu am spus: „Păcătoșilor, veniți! Isus vă invită”. Ei au strigat: „Doamne, ai milă de mine, păcătosul!” Cel puțin douăzeci de persoane au venit în față înainte să fac chemarea la altar. La ora unsprezece noi vroiam să luăm prânzul, dar atunci doar după ora două a fost posibil să mâncăm. Ei s-au rugat, au plâns și și-au dedicat viața lor Domnului. Și aceasta s-a întâmplat într-o biserică baptistă, nu într-o biserică penticostală.

Vedeți? După aceea vii într-o biserică penticostală și păcătoșii vin să-și dedice viața Domnului și n-am reușit să conving pe nimeni să vină. Eu, ca slujitor al lui Dumnezeu, nu i-am putut convinge să vină în față și să se roage împreună cu ei. Mi-am pierdut eu mințile? Este ceva greșit cu mine? Eu am întrebat-o pe soția mea: „Draga mea, te rog să-mi spui! Te rog spune-mi «ce se întâmplă cu mine?»”. L-am întrebat pe fratele Moore: „Frate Moore, crezi că am înnebunit?” Ce se întâmplă? Am spus și eu cum i-a spus Agripa lui Pavel «învățătura ta multă te-a înnebunit». Atunci am spus: „Nu, aceasta nu poate fi așa. Nu! Cineva trebuie să stea în spărtură pentru aceste lucruri. Cineva trebuie să spună aceste lucruri”.

Un mare predicator mi-a spus odată: „Eu cred că tu ești un bărbat al lui Dumnezeu. Permite-mi să-mi pun mâinile mele peste tine și să mă rog pentru tine. Tu îi critici prea mult pe oameni”. Atunci eu am spus: „Frate, crezi tu lucrul acesta, că eu îi critic pe oameni?” El a spus: „Treaba ta este ca tu să te rogi pentru bolnavi”. Aceasta nu este așa. Dumnezeu nu dă un dar doar pentru pâine și pește, ca oamenii să vină doar să mănânce. Nu! El dă daruri și slujbe pentru ca, Cuvântul Lui să poată fi propovăduit. Atunci i-am spus: „Tu ai un program prea mare. Tu ai nevoie de bani. Eu n-am program și n-am nevoie de bani; eu mă pot lăsa călăuzit de Duhul Sfânt și să predic Cuvântul Lui”. Aleluia! Glorie lui Dumnezeu! Eu sunt bucuros să fiu un penticostal; pot să le spun tuturor: eu sunt un penticostal, eu am primit Duhul Sfânt. Nu o organizație penticostală. Oh, aceasta este foarte departe de acest adevăr, de această realitate. Eu sunt un penticostal prin această

trăire, prin această experiență. Isus Hristos este Răscumpărătorul meu. Eu Îl iubesc.

Un alt mare bărbat dintr-o organizație mi-a spus: „Frate Branham, te rog fă niște compromisuri cu noi doar cu privire la unele lucruri. Noi îți vom cumpăra un avion privat și te vom duce în cele mai mari capitale ale lumii și vom fi împreună cu tine”. Atunci eu i-am spus: „Nu ți-e rușine să-mi ceri așa ceva: «dacă eu doresc să fac compromis cu tine»? Nu crezi că eu sunt un slujitor al lui Dumnezeu?” Atunci i-am spus: „Arată-mi unde sunt greșit”. Și apoi i-am mai spus: „Frate, cum poți să faci un astfel de lucru, să mă rogi pentru un astfel de lucru, să fac compromis?” El a spus: „Eu cred că tu ești un slujitor al lui Dumnezeu. Căci cu ani în urmă soția mea era pe moarte, bolnavă de cancer; într-o adunare tu i-ai vorbit prin darul deosebirii și ea a fost vindecată pe loc”. Atunci eu i-am spus: „Nu te rușinezi și mai mult ca tu să mă rogi pe mine să fac un compromis cu Cuvântul lui Dumnezeu?”. Aceasta au făcut-o deja părinții și prin aceasta ei au cedat. Trebuie să vină un astfel de cutremur pentru ca noi să fim aduși la o trezire reală.

Eu sunt pe calea spre țara făgăduită,
Și cine va merge împreună cu mine?
Cine va trece cu mine dincolo în țara făgăduită?
Eu sunt pe această cale spre țara făgăduită,
Eu sunt pe calea spre țara făgăduită,
Oh, frate, cine va merge împreună cu mine,
Și va trece dincolo în țara făgăduită?

Acum, când noi toți suntem liniștiți și se mai aude doar tonul cântării vreau să întreb: este vreun păcătos aici care încă nu a trăit despre ceea ce s-a vorbit aici? Și el crede că este adevărul, că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu și că judecata lui Dumnezeu L-a lovit pe Isus Hristos și a murit pe crucea de la Golgota pentru noi păcătoșii. El a murit moartea voastră pentru ca voi să puteți fi salvați. Eu vă rog, eu vă invit să veniți la acest altar, ca să fiți împăcați cu Dumnezeu, prin Isus Hristos. Dacă sunteți doar niște membri ai unei adunări, și chiar dacă sunteți pentecostali, metodiști, catolici, bapțiști, evrei, ortodocși sau indiferent ce sunteți, dacă cunoașteți doar organizația

voastră și încă nu sunteți transformați ca să nu mai faceți vreun compromis și doriți să-L urmați pe Domnul și nu mai vreți să aveți nimic de a face cu această lume; ci voi ați murit și doriți să fiți vii în Isus Hristos. Cei care încă n-ați avut aceste trăiri eu vă invit să veniți la acest altar! Voi, cei care încă nu aveți Duhul Sfânt, nu doriți să veniți ca să puteți primi Duhul Sfânt? În timp ce noi cântăm:

Voi toți călătorilor care vreți să călătoriți cu noi mai departe,
Haidem să mergem spre țara făgăduită.

Eu sunt pe cale,

Eu vă invit să veniți.

Depinde de voi ce vreți să faceți,

Eu sunt pe calea spre țara făgăduită.

Dumnezeu să vă binecuvânteze fraților!

Oh, cine va veni și va merge împreună cu mine
în țara făgăduită?

Eu sunt pe calea spre țara făgăduită.

Eu mă aflu pe această cale spre această țară făgăduită.

Oh, cine va mai veni,

Și va intra împreună cu mine în această țară făgăduită?

Când voi vedea Fața Tatălui meu,

Și mă voi odihni la pieptul Lui?

În timp ce noi cântăm această cântare... Acum treizeci și unu de ani stăteam în Jeffersonville, la prima mea trezire și am cântat că am ajuns la malul furtunos al Iordanului și privim dincolo spre țara făgăduită, în țara frumoasă a Canaanului. În acea după amiază am botezat cinci sute de oameni, ca predicator al misiunii baptiste. Și dintr-o dată când botezăm a șaptesprezecea persoană, mi s-a spus: „Uită-te în sus!” Și eu m-am uitat în sus. Atunci stâlpul de foc s-a coborât și vocea s-a auzit: „Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis înainte de prima venire a lui Hristos, tot așa mesajul tău va premerge cea de a doua venire a lui Hristos”. Mai târziu le-am spus-o și celorlalți predicatori baptiști și presa a scris despre aceste lucruri;

despre aceste lucruri s-a scris și în Canada și presa a răspândit aceste lucruri pretutindeni.

Vedeți fraților? Făgăduințele Lui sunt adevărate. Eu stau la malul furtunos al Iordanului și deja privesc dincolo în Țara Canaanului în această Țară minunată. Haideți să mergem spre această țară făgăduită. Aici sunt oameni care doresc să-L găsească pe Dumnezeu. Ei doresc să meargă în țara făgăduită. Voi, frați predicatori, voi care purtați o povară în inima voastră pentru alții, nu doriți să veniți aici în față? Iar voi care doriți să-L primiți pe Hristos, doriți să veniți acum? Veniți aici în jurul altarului! Bărbați, femei, tineri, ei vor să-L primească pe Isus Hristos ca Mântuitorul lor personal. Oh, haide să cântăm despre acest mal furtunos al Iordanului. Moise a fost acolo; el a privit dincolo, dar lui nu i-a fost îngăduit să intre acolo, pentru că el a cedat într-un loc. Dar Iosua a fost acela care a putut să treacă dincolo. Harul lui Dumnezeu ne va duce dincolo.

Fratele Branham cântă:

Oh, eu stau la acest mal furtunos al Iordanului.

Oh, tânărul și bătrânul, voi toți ați venit,

Noi privim dincolo,

În țara Canaanului cea frumoasă și minunată.

Acolo este partea mea de moștenire.

Eu sunt pe calea spre țara făgăduită,

Oh, cine va veni cu mine și va merge împreună cu mine?

Eu sunt pe această cale spre țara făgăduită.

Astăzi, cineva trebuia să spună aceste lucruri, trebuia să ia această poziție. Isus a spus: „Toți aceia pe care Tatăl Mi i-a dăruit vor veni la Mine. Iar pe cel ce va veni la Mine nu-l voi izgoni afară. Cine ascultă Cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis, acela are viața veșnică”. Există numai o singură viață veșnică și aceasta este viața lui Dumnezeu. Pentru că v-ați ridicat de pe scaunele voastre și ați venit aici în față, aceasta dovedește că pe voi v-a mișcat un Duh. Voi sunteți convinși că ați fost greșiți. Duhul Sfânt v-a adus până acolo încât să luați această poziție. „Oricine Mă va mărturisi pe Mine înaintea oamenilor îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu și înaintea

îngerilor”. Aceasta este făgăduința, El nu poate să-Și ia înapoi această făgăduință. El este aici ca să ne dea aceste lucruri. Pentru că voi ați luat aici această poziție pentru El, El va lua poziție în acea zi pentru voi. El a luat locul vostru, iar acum voi sunteți în poziția să recunoașteți că ați fost greșiți și veniți la El și Îl rugați să vă dăruiască har; voi nu puteți face altceva decât să credeți în El și să primiți ceea ce Dumnezeu v-a pregătit, și anume, mântuirea.

Ioan 5:24: „*Cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are deja viața veșnică*”. Voi vă întoarceți acum spre Dumnezeu. Aceasta este deja o lucrare a Duhului Sfânt care a făcut această întoarcere a voastră. Iar partea a doua în viața voastră va fi sfințirea: toate necurățiile vor fi scoase din voi. Iar partea a treia va fi botezul cu Duhul Sfânt, veți fi botezați în Trupul lui Isus Hristos și atunci veți cunoaște puterea lui Dumnezeu. De aceea sunteți aici astă seară. Astăzi, aici voi ați făcut primul pas: L-ați primit pe Isus ca Eliberatorul vostru. Doresc ca toată biserica, fiecare să-și plece capul.

Tatăl nostru ceresc, acești oameni stau aici. Ei se rușinează de viața lor trecută. Ei stau aici, ei au auzit vocea Ta și au recunoscut că au greșit în viața lor. Ei au venit să Te primească pe Tine ca Mântuitor al lor personal. Ei stau aici ca să poată fi neprihăniți, neprihăniți prin credință. Prin aceasta, noi primim pace cu Domnul nostru Isus Hristos. Eu Te cred pe Tine, Doamne, eu cred că, cuvintele Tale sunt adevărate. Astăzi eu stau aici ca unul din slujitorii Tăi și stau în spărtură pentru acești oameni și-Ți aduc aminte, Doamne, de ceea ce ai spus Tu. Ei sunt aici, s-au ridicat și au venit aici în față pentru că sunt convinși că Tu ești Fiul lui Dumnezeu și Tu ai murit pentru păcatele lor. Ei doresc iertarea Ta, harul Tău iertător. Doamne, Tu ai făgăduit aceasta și le aparține, ei cred aceasta. Ei au venit aici ca să trăiască aceste lucruri. Tu ai spus: „Căci de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, se va rușina și Fiul omului de el, când va veni în slava Sa și a Tatălui și a sfinților îngeri. Dar cine Te va mărturisi înaintea oamenilor, despre acela Tu vei da mărturie înaintea Tatălui și în fața îngerilor”.

Tată, ei Îți aparțin. Ei sunt convinși că sunt greșiți și prin Cuvântul lui Dumnezeu ei sunt aici și recunosc că sunt greșiți. Ei au

nevoie de iertare. Eu mă rog acum pentru sufletele lor. Eu Ți-i
dăruiesc Ție. Amin.